

ПРОЛОГ

Я звичайна дівчина, яка прийшла до хлопця і каже,
що кохає його.

Ноттинг Гілл (Notting Hill)

Моя мама навчила мене золотого правила побачень ще до того, як я пішла до другого класу.

У семирічному віці я прокралася до неї в кімнату після того, як мені наснився кошмар (цвіркун завбільшки з будинок — звучить не так страшно, але коли він розмовляє голосом робота і знає твоє ім'я — це справді жахає). Маленький телевізор, що стояв на комоді, показував фільм «Щоденник Бріджит Джонс», і я встигла підглянути чималу частину фільму, перш ніж мама помітила мене в ногах біля свого ліжка. Рятувати мене від такого неприйняттого для дітей змісту було вже запізно, тож вона пригорнулася до мене, і ми разом додивилися щасливий фінал.

Але дитячий розум просто не міг цього осягнути. Чому Бріджит проміняла симпатичного, чарівного хлопця на людину, не гідну її? Який у цьому взагалі сенс?

Отож, не розуміючи змісту фільму, я шалено закохалася в плейбоя. Мені й досі вчувається мамин голос і ванільний аромат її парфумів, коли вона бавилася з моїм волоссям і давала настанови.

— Чарівність та інтриги можуть зтягнути тебе дуже глибоко, Ліббі. Вони завжди минають, тому ніколи й нізащо не обирай поганця.

Після цього ми пережили сотні таких розмов, пізнаючи життя разом завдяки романтичним фільмам. Це була наша фішка. Ми брали закуски, відкидалися на подушки й засиджувалися, переглядаючи мамину колекцію фільмів з гепіендами, подібно до того, як інші люди засиджуються за паршивенькими реалітішоу.

Озираючись назад, розумію, що саме тому я чекала на ідеальний роман відтоді, як стала достатньо дорослою, щоб вимовляти слово «кохання».

Мама померла, але заповіла мені свою непохитну віру в те, що ми житимемо довго і щасливо. Моїм спадком стало усвідомлення, що кохання завжди витає в повітрі, завжди можливе й завжди варте того, щоб за нього боротися.

Містер Ідеал — не кілер, звісно, як у тому фільмі, а його гарна і надійна подоба, — чекатиме мене за наступним рогом.

Саме тому я завжди була напоготові.

Це було лише питанням часу, коли я нарешті його зустріну.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Коли тобі десять років,
неможливо знайти споріднену душу.
Невесело, еге ж?

Стильна штучка (Sweet Home Alabama)

День починався як зазвичай.

Кіт на ім'я Містер Цицьколюб лишив у моєму капці шерстяного ковтуна, я обпекла мочку вуха випрямлячем волосся, а коли відчинила двері, щоб уже йти до школи, то застукала свого заклятого ворога — сусіда, який підозріло вмонтився на капоті моєї машини.

— Агов! — Я зсунула протисонцеві окуляри на ніс, зачинила за собою входні двері й щодуху рвонула в його бік, старанно намагаючись не подряпати гарненькі нові туфлі у квіточку, бо фактично мчала на нього. — Ану злазь із моєї машини!

Вес зістрибнув і здійняв руки в універсальній позі «я тут ні до чого», хоча крива посмішка свідчила протилежне. До того ж ми були знайомі ще з дитячого садочка, і хлопчисько ані дня у своєму житті не був безневинним.

— Що в тебе в руці?

— Нічого. — Він заклав руку, про яку я спитала, за спину. Попри те що з початкової школи він підріс, став

високим, мужнім і навіть дещо звабливим, Вес усе ще залишався тим самим зеленим хлопцем, яке «випадково» спалило петардою трояндовий кущ моєї мами. — Ти така параноїчка.

Я стала перед ним і примружилася, вдивляючись у його лице. У Веса був один із тих зухвалих виразів хлопчачого обличчя, коли темні очі, — обрамлені густими віями завдовжки з милю (життя, як завжди, несправедливе), — виражали багато чого, навіть якщо він не говорив нічого.

Зведена брова свідчила, якою ж нікчемною він мене вважав. З багатьох наших не надто приємних зустрічей я знала: коли його очі звужуються, це означає, що він прискіпливо мене оцінює і що ми от-от почнемо з'ясовувати стосунки з приводу останньої бридоти, яку він мені заподіяв. Якщо ж його погляд був такий жвавий, як оце зараз, а в карих очах грали бісики, то я розуміла, що мені кінець. Тому що невгамовний Вес завжди перемагав.

Я тицьнула його пальцем у груди.

— Що ти зробив з моєю машиною?

— Нічого *такого*, по суті.

— Що означає «по суті»?

— Тпру. Стеж за своїм брудним ротом, Баксбаум.

Я завела очі під лоба, від чого *він* розплився в зловісній посмішці, перш ніж відповів:

— Було весело, і, до речі, мені подобаються твої бабські шкарбани, але я мушу поспішати.

— Весе...

Він розвернувся й пішов повз мене, ніби я нічого не сказала. Просто... пішов до свого будинку у властивій йому розслабленій, надмірно самовпевненій манері.

Підійшовши до ганку, відчинив двері й кинув мені через плече:

— Гарного дня, Ліз!

Що ж, це не на добре. Тому що він аж ніяк не міг бажати мені гарного дня на законній підставі.

Я поглянула на машину, навіть не наважуючись відчинити дверцята. Розумієте, ми з Весом Беннетом були ворогами в запеклій безкомпромісній борні за єдине вільне паркувальне місце на нашому кутку вулиці. Перемогу зазвичай здобував він, але тільки тому, що був паскудним шахраєм. Він вважав, що це кумедно — зайняти собі місце, ставлячи туди речі, які я була не в змозі пересунути: залізний стіл для пікніка, двигун від вантажівки, колеса з монстр-трака. Ну, ви зрозуміли.

Хоч його витівки й привернули увагу сусідської спільноти у фейсбуці, — мій тато саме був її учасник, — і старі базіки гнівно вистукували по клавіатурах, обговорюючи псування суспільного ландшафту, але жоден не сказав йому нічогосінько й не закликав припинити це безчинство. Хіба це справедливо?

Однак цього разу я почувалася на коні: вчора мені сяйнула геніальна думка зателефонувати до відповідної служби після того, як він вирішив залишити машину на паркувальному майданчику на три дні поспіль. В Омасі діє постанова про цілодобове паркування, тож наш добряга Веслі заробив собі невеличкий штраф за порушення правил.

Не стану брехати, я навіть утнула переможний танець на кухні, коли побачила, як помічник шерифа просунув цей талон під його двірник.

Я перевірила всі чотири шини, перш ніж сісти в машину й пристебнутися паском безпеки. Почувся Весів